

'VROEGER HAD IK BLOEMETJESJURKEN
AAN. ZAG ER BEST HEEL LEUK UIT, MAAR
NU BEN IK ONDERHAND VIJFTIG EN
DOE IK DAT NIET MEER'

PIET PARIS

'IK HEB DIT VAK ZELF UITGEVONDEN'

TEKST MARTINE BRUYNOOGE **ZIJN TEKENINGEN ZIJN WERELDBEROEMD**, maar *zijn gezicht kent bijna niemand. Mode-illustrator Piet Paris (48) zit nu eenmaal dag in dag uit in zijn atelier te schetsen. Inmiddels weet de ganse modewereld hem daar te vinden* – VAN VOGUE TOT VIKTOR & ROLF. 'IK BLIJF MEZELF.' FOTOGRAFIE WOUTER VAN DEN BRINK

"Wat wil je drinken, water, koffie of een appel?" Piet Paris tuurt in zijn vrijwel lege koelkastje en kijkt er verbaasd bij. Alsof het ding een paar minuten eerder nog tot de nok toe gevuld was. Die aarzelende blik zal tijdens het gesprek om de haverklap terugkomen. Op sommige vragen denkt hij lang na, voordat hij een bedachtzaam antwoord formuleert. Zou Piet langzamer antwoorden dan de gemiddelde mens omdat hij dag in dag uit in zijn muissfilie atelier zit te schetsen? Of is hij gaan schetsen omdat hij liever niet praat, maar met tekeningen zegt wat hij denkt? Want dat doet hij: in haarfijne illustraties schetst hij in een paar lijnen het modebeeld zoals hij het ziet. Overbodigheden zoals knoopjes en prints laat hij weg, alles draait om silhouetten en vormen. En niet onverdienstelijk: in juli 2008 kreeg hij een Grand Seigneur, de hoogste Nederlandse modeonderscheiding. Bovendien tekent Piet – tevens artistiek directeur van de Mode Biënnale in Arnhem – niet voor de minsten. Hij werkt voor onder meer de Japanse Vogue, The New York Times, Harper's Bazaar, W, en ook in AvantGarde kwamen zijn tekeningen de afgelopen dertig jaar regelmatig voorbij. Nu Piet Paris twintig jaar in het – door hem zelf gecreëerde – vak zit, is het tijd voor een terugblik. De afgelopen tijd is er keihard gewerkt aan het overzichtsboek van twintig jaar Piet Paris, een bijbehorende expositie, een compleet servies, een postzegel en 'gewoon' werk, zoals een show van Viktor & Rolf.

KUN JE WEL FUNCTIONEREN ONDER ZOVEEL DRUK? "Ja, hoor. Ik houd van adrenaline en heb eigenlijk altijd een deadline nodig. Omdat ik alleen in opdracht werk, is die er ook altijd."

OMDAT JIJ EN JE MAN MARC SAMENWERKEN, STA JE OP MET JE WERK EN GA JE ERMEE NAAR BED. HOE ZIET EEN DOORSNEE DAG ERUIT?

"De wekker gaat om half acht. Ik heb 's morgens veel koffie nodig. Van Fiona (Hering – red.) heb ik ooit een Franse koffiemok gekregen: zo'n enorme kom waar je je croissant in kunt dopen. Om tien uur ben ik in de studio en dan begin ik, het liefst met iets nieuws. Ik houd ervan om op één dag iets af te maken, want ik werk niet graag aan twee tekeningen tegelijk. Dat lukt niet altijd, maar ik probeer het wel. Tussendoor stop ik alleen om even te lunchen of de telefoon op te nemen en om zeven uur gaan we weer naar huis."

ZIJN JULLIE AL LANG BIJ ELKAAR?

"We zijn elf jaar samen. Marc is ooit naar me toe gekomen en ik vond hem meteen heel leuk, al duurde het wel eventjes voordat we iets kregen. We zijn inmiddels drie jaar getrouwd. We passen ook zakelijk goed bij elkaar. Natuurlijk hebben we wel eens een meningsverschil, maar ruzie hebben we nooit. Hij is heel grondig en precies. Ik ben van de grote stappen. Dan kan zijn werkwijze weleens irritant zijn."

VROEGER DROEG JE GRAAG ROKKEN EN MARKANTE SETJES, NU DRAAG JE EEN BROEK EN EEN OVERHEMD. DENK JE

'S MORGENS LANG NA OVER WAT JE AANTREKT? "Ik doe er steeds minder lang over. Het ligt ook aan de agenda. Als ik in de studio werk, kies ik voor een overhemd en een broek, en stevige schoenen omdat ik de hele dag sta. Voor momenten dat ik de deur uit moet, heb ik allemaal feestelijke pakjes."

Margiela, Lanvin, Francisco van Benthum – ik vind het leuk om erover na te denken.”

BEHALVE DE ROK WAS EEN BRIL LANGE TIJD JE HANDELS-MERK. WAAR IS-IE GEBLEVEN? “Ik heb geen bril meer op omdat Marc me leuker vindt zonder. Het is puur ijdelheid, het heeft niets met het afzetten tegen trends te maken.”

‘IK KAN ER NIET TEGEN ALS ER
IETS NIET KLOPT, IK GA ER NU AL
VAN STOTTEREN’

HEB JE NIETS MET TRENDS? “Ik vind trends leuk, maar geef er mijn eigen draai aan. Dan koop ik een pak van Martin Margiela en laat ik bewust de pijpen korter maken omdat het dan net een beetje meer Thom Browne is.”

HET SCHIJNT DAT NIETS IN JE INTERIEUR TOEVAL IS. IS IN JE KLEDINGKAST OOK ALLES WELOVERWOGEN? “Ja, alles. Er is niets toevallig. Ik kan er niet tegen als iets niet klopt, ik ga er nu al van stotteren. Bij enige wanorde ga ik net zolang door met herschikken totdat het in mijn ogen goed is. Als ik er naar kijk moet het plaatje van de kast in balans zijn. Alles hangt op gebruik, de overhemden liggen. Die breng ik naar de stomerij, en dan krijg ik ze terug met kartonnetjes bij de kraag, verpakt in wit knisperend papier, met een strikje. Net cadeautjes. De rest van de was doet Marc.”

WANNEER BEDACHT JE VOOR HET EERST IN JE LEVEN: IK GA IETS MET MODE DOEN? “Op mijn elfde ontwierp ik een bruidsjurk op papier, met een voor- en een achterkant. Ook maakte ik er een logo bij. Toen dacht ik: nu weet ik wat ik wil worden. Later, op de academie, wist ik ook dat ik wereldbe-

roemd wilde zijn. Dat hing een beetje in de klas. Een deel is het gelukt. Wilbert Das bijvoorbeeld en Lilian Driessen. Die werkte voor Viktor & Rolf en Claudia Sträter.”

JE TEKENT MODE, MAAR BENT AFGESTUDEERD MET TEKENINGEN ÉN EEN COLLECTIE JURKEN ZONDER MOUWEN. HAD JE ZELF STIEKEM NIET LIEVER WILLEN ONTWERPEN? “Stiekem niet nee. Het is een moeilijk vak. Het ontwerpen zelf is leuk, maar daarna... Dan moeten er stoffen komen, maar die komen niet of ze zijn niet wat je in je hoofd had, je moet een show geven, maar dan komen de mensen niet, of je hebt een collectie en dan verkoop je niets, of je krijgt geen financiering. Maar ook al zou het niet zo veel gedoe zijn, het past niet bij mij. Ik ben niet iemand die verliefd kan zijn op de vrouw of op stoffen, of die kan geilen op een extra millimeter inzet. Ik heb altijd collecties gemaakt voor het plaatje, maar je moest het niet van dichtbij bekijken...”

TWINTIG JAAR GELEDEN WAREN DE VROUWEN DIE JE TEKENDE SLANK, MAAR DIKKER DAN NU. WAS DAT OMDAT DE VROUWEN TOEN OOK VOLLER WAREN? “Modellen waren toen echt niet maatje veertig hoor. Ze zijn nu dun, maar toen ook. Ik was gewoon nog niet goed in vorm. Je tekent in het begin toch altijd je eigen postuur, omdat je dat kent. Ik maakte brede ruggen, een dikke nek en spierballen. Je moet heel erg oefenen voordat handen, voeten en bovenlichamen in de juiste verhouding zijn. Daar heb ik tien jaar over gedaan.”

WAT IS MODE VOOR JOU? “Teruggaan naar de bron. Er is internationaal gezien maar een klein groepje ontwerpers dat high fashion begrijpt. Alber Elbaz, Prada, Givenchy, Balenciaga, Céline. Voor mij is mode grensverleggend, vernieuwend en het moment waarop je die twee aspecten brengt. Phoebe Philo, de ontwerpster van Céline, heeft op het juiste moment met vormen, materialen en kleurkaarten het nieuwe realisme ingeluid. Door de crisis is er weer behoefte aan het pure, het functionele. Zij maakte een neutrale, wollen A-lijn jurk zonder kraag of revers met twee leren zakken precies op de plaats

waar je je handen in de zakken wilt doen. Niets te veel, niets te weinig, je kon ermee op de fiets. Het is moeilijk uit te leggen, maar die jurk liet precies zien waar mode over gaat.”

ALS MODE ZO INGEWIKKELD IS, BEGRIJPEN NEDERLANDERS ER DAN WEL IETS VAN? “Nee. De Nederlander snapt mode niet. Kleren begrijpen ze wel steeds beter. Het is moeilijk om mode écht te doorgronden als je geen insider bent. Daar heb je vakkennis voor nodig, je moet kunnen vergelijken met vijf jaar geleden, je moet inzien waar het vandaan komt.”

ER IS TOCH WEL ÉÉN NEDERLANDER DIE HET BEGRIJPT? “Qua ontwerpers vind ik Klavers van Engelen goed. En als draagsters Cécile Narinx, hoofdredacteur van Elle, en Harriet Calo, een andere belangrijke Nederlandse modebladenmaker.”

JE TEKENT KARIKATUREN; ZIE JE JEZELF OOK ALS EEN KARIKA-TUUR? “Het zou raar zijn als ik ja zou antwoorden. Vroeger vond ik het wel nodig om mezelf te vinden door middel van kleding. Ik zocht de grens op. Wanneer kun je iets niet meer aan en waarom niet? En wat roept het op bij anderen? Daar ben ik extreem in geweest, met rokken en kistjes. Ach, er wordt altijd zo moeilijk gedaan als je een keer een rok aantrekt. Ik heb een bloemetjesjurk van Fiona aangehad, met kistjes eronder omdat Kurt Cobain dat ook deed. Zag er best leuk uit. Nu doe ik dat niet meer. Ik ben onderhand bijna vijftig.”

VIJFTIG. STA JE DAAR VAAK BIJ STIL? “Ik denk wel vaak aan ouder worden. Wat je dan moet doen als je oud bent. En hoe het moet aflopen en waar en waarom. Gelukkig kan ik mijn werk lang blijven doen. Qua uiterlijk vind ik het overigens niet erg om ouder te zijn. Het is leuk om grijs te worden.”

WAAROM NOEM JE JEZELF PIET PARIS EN NIET PETER 'T HOEN, ZOALS JE ECHT HEET? “Omdat ik mijn naam vrij ingewikkeld vind. In het eindexamenjaar had ik besloten beroemd te worden, dus het moest anders. De hoofdstad van de mode vond ik een perfecte achternaam.”

HET IS GELUKT, WERELDFAAM. IN JAPAN SCHIJN JE NIET OVER STRAAT TE KUNNEN. “Dat valt wel mee. Maar iedereen kent me wel, ja. Ik zou wel zo’n ster willen worden, dat iedereen je herkent op straat. Tegelijkertijd ben ik er te Hollands voor om zo’n onbereikbare wereldster te zijn. Parijs en New York – ik ben te nuchter om me in die industrie te bewegen. Ik werk nu eenmaal ook graag voor Libelle.”

‘MIJN EIGEN NAAM, PETER 'T HOEN, VIND IK VRIJ INGEWIKKELD. DAAR-OM HEET IK NU PIET PARIS, NAAR DE HOOFDSTAD VAN DE MODE’

JE MAAKT NU SERVIES, POSTZEGELS, EEN BOEK. WAT KOMT ER NOG MEER? “Het is een goede vraag, maar ik heb er nog niet zo goed over nagedacht. Behang en lampenkappen? Geen modedcollectie, daar heb ik geen zin in. Een muts zou ik wel leuk vinden, meer niet.”

HANGT JE WERK BIJ VEEL BEROEMDE MENSEN AAN DE MUUR? “Nee, want mijn beroep zit anders in elkaar. Ik werk in opdracht van bladen en ontwerpers, dat is mijn platform. Ik vind het wel heel leuk dat Fiona een tekening van mij aan de muur heeft, maar die heb ik niet speciaal voor haar gemaakt. Ik heb ‘m haar cadeau gegeven.”

AVANTGARDE BESTAAT DERTIG JAAR. HAD JIJ DERTIG JAAR GELEDEN GEDACHT DAT JE NU MODE-ILLUSTRATOR ZOU ZIJN? “Ik had daar niet zo’n idee over. Mijn boek heet *Piet Paris Fashion Illustrations*. Er waren verschillende titels bedacht, maar ik heb het zo genoemd omdat ik heel trots op het feit ben dat ik mode-illustrator ben. Ik heb dit genre vormgegeven, twintig jaar geleden bestond het niet. Daar ben ik trots op.”